

Marian Keyes

Kom terug bij mij

the house of books

Voor Tony

Oorspronkelijke titel

Anybody Out There?

Uitgave

Michael Joseph, an imprint of Penguin Books, Londen

Copyright © 2006 by Marian Keyes

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2007, 2013 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Ellis Post Uiterweer en Dennis Keesmaat

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagillustratie

Getty Images

Foto auteur

Ian Philpott

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 3723 5

ISBN 978 90 443 3724 2 (e-book)

D/2013/8899/30

NUR 302

Proloog

Er stond geen afzender op de envelop, wat een beetje vreemd was. Ik voelde me meteen onbehaaglijk. Dat werd nog erger toen ik mijn naam en adres zag...

Een verstandige vrouw zou dit niet openmaken. Een verstandige vrouw zou dit weggooien en weglopen. Maar wanneer was ik nu eigenlijk verstandig geweest, op een korte periode tussen mijn negenentwintigste en dertigste na?

En dus opende ik de envelop.

Er zat een kaart in, een aquarel van een schaal met bloemen die er nogal mistroostig uitzagen. De kaart was dun genoeg om te voelen dat er iets in zat. Ik dacht: geld? Een cheque? Maar dat was sarcastisch bedoeld, hoewel er niemand was om me te horen, en trouwens, ik zei het alleen in mijn eigen hoofd.

Er zat inderdaad iets in: een foto... Waarom kreeg ik die opgestuurd? Ik had al heel veel foto's die erop leken. Toen zag ik dat ik me vergiste. Hij was het helemaal niet. En opeens viel alles op zijn plek.

Deel 1

1

Mam gooide de deur van de woonkamer open en zei: ‘Goeiemorgen Anna. Het is tijd voor je pillen.’

Ze probeerde kordaat binnen te komen, zoals ze dat verpleegsters in ziekenhuisseries had zien doen, maar de kamer stond zo vol meubels dat ze zich een weg naar me toe moest zien te banen.

Toen ik twee maanden geleden in Ierland was aangekomen, kon ik vanwege mijn ontwrichte knieschijf de trap niet op komen. Mijn ouders hadden van boven een bed gehaald en dat in de voorkamer gezet.

Vergis je niet, dat was een grote eer. Gewoonlijk mochten we alleen met Kerstmis in deze kamer komen. De rest van het jaar brachten we onze vrije tijd door in de krappe, verbouwde garage, die de chique naam ‘televisiekamer’ had gekregen. We keken er tv, aten er chocola en maakten er ruzie.

Toen mijn bed eenmaal geïnstalleerd was in de voorkamer, was er geen ruimte meer voor de rest van het meubilair – banken met kwastjes en leunstoelen met kwastjes. De kamer zag er nu uit als een meubeldiscountzaak waar duizenden bankstellen tegen elkaar staan gepropt, zodat je er bijna overheen moet klauteren.

‘Goed, dame.’ Mam raadpleegde een vel papier. Het was een schema van uur tot uur met al mijn medicijnen: antibiotica, ontstekingsremmers, antidepressiva, slaappillen, zware vitaminepillen, pijnstillers die een heel aangenaam zweverig gevoel veroorzaakten, en een lid van de valiumfamilie dat ze voor me verborgen hield.

Alle verschillende doosjes en potjes stonden op een met houtsnijwerk versierd tafeltje. Diverse porseleinen hondjes, het ene nog lelijker dan het andere, waren verplaatst om er ruimte voor te maken en keken nu vanaf de grond verwijtend naar me op. Mam ging de medicijnen een voor een af. Ze drukte capsules uit stripverpakkingen en schudde pillen uit potjes.

Mijn bed was heel attent in de erker gezet, zodat ik het leven

buiten aan me voorbij kon zien trekken. Of wacht, toch niet: als een soort IJzeren Gordijn hing er vitrage voor. In de voorsteden van Dublin is je vitrage schaamteloos opzij schuiven om eens goed te kijken naar ‘het leven dat voorbijtrekt’ bijna net zo’n sociale blunder als je huis knalroze verven.

En trouwens, er trók helemaal geen leven voorbij. Alhoewel, door de wazige barrière zag ik bijna elke dag een oudere vrouw die bleef staan om haar hondje tegen ons hekje te laten plassen. Soms dacht ik dat de hond, een leuke zwart-witte terriër, niet eens wilde plassen, maar dat de vrouw hem leek aan te sporen.

‘Oké, dame.’ Vóór deze hele toestand had mam nog nooit ‘dame’ tegen me gezegd. ‘Neem deze maar.’ Ze liet een handvol pillen mijn mond in glijden en gaf me een glas water. Ze deed heel aardig, maar ik vermoedde dat ze een rol speelde.

‘Jezus,’ klonk een stem. Het was mijn zus Helen, net terug van een avonddienst. Ze stond in de deuropening van de woonkamer, keek rond naar alle kwastjes en vroeg: ‘Hoe hou je het hier vol?’

Helen is de jongste van ons vijven en woont nog steeds thuis, hoewel ze negenentwintig is. Maar waarom zou ze verhuizen, vraagt ze ons regelmatig. Ze hoeft geen huur te betalen, heeft kabel-tv en een privé-chauffeur (pap). En ja, ze geeft het toe, het eten houdt niet over, maar ook daar valt wel een mouw aan te passen.

‘Ha lieverd,’ zei mam. ‘Hoe was het op je werk?’

Na een aantal carrièreswitches is Helen nu privé-detective. Ik verzin het niet, ik zou willen dat ik het verzon. Het klinkt echter veel gevaarlijker en spannender dan het is. Ze doet voornamelijk witteboordencriminaliteit en ‘zaken in de privé-sfeer’, waarbij ze moet bewijzen dat mannen vreemdgaan. Zelf lijkt het me vreselijk deprimerend, maar zij zegt dat ze het niet erg vindt omdat ze altijd al wist dat mannen smeerlappen waren.

Ze brengt heel veel tijd door in natte bosjes, gewapend met een telelens waarmee ze probeert fotografisch bewijsmateriaal te verzamelen van de schuinsmarcheerdere die hun liefdesnestje verlaten. Ze zou ook in haar fijne, warme, droge auto kunnen blijven zitten, maar daarin valt ze vaak in slaap, waardoor ze haar kans zou missen.

‘Mam, ik ben heel erg gestrest,’ zei ze. ‘Mag ik een valium?’

‘Nee.’

‘Ik heb hartstikke keelpijn. Een oorlogswond. Ik ga naar bed.’

Doordat Helen zoveel tijd doorbrengt in natte bosjes, heeft ze regelmatig keelpijn.

‘Ik breng je zo wel een bakje ijs, meid,’ zei mam. ‘Maar vertel, is het gelukt?’

Mam is gek op Helens baan, bijna nog gekker dan op de mijne, en dat wil wat zeggen. (Ik schijn De Beste Baan Ter Wereld te hebben.) Als Helen zich heel erg verveelt of bang is, gaat mam zelfs met haar mee. Ik moet dan onmiddellijk aan de zaak van de vermiste vrouw denken. Helen moest naar haar appartement om aanwijzingen te zoeken (tickets naar Rio en zo. Laat me niet lachen.) Mam ging mee omdat ze het geweldig vindt om rond te snuffelen in andermans huis. Ze zegt dat het ongelooflijk is hoe smerig huizen zijn als de bewoners geen bezoek verwachten. Dat is een enorme opluchting voor haar, het maakt het leven in haar eigen, allesbehalve kraakheldere huis makkelijker. Maar omdat mams leven, hoe kort ook, even op een misdaadserie leek, had ze zich laten meeslepen. Ze had geprobeerd de deur van het appartement open te breken door er met haar schouder tegenaan te rammen. En dat ondanks het feit dat – ik kan het niet genoeg benadrukken – Helen een sleutel had. En mam wist dat. Die had Helen gekregen van de zus van de vermiste vrouw. Het enige wat mam aan het hele voorval overhield, was een beurse schouder.

‘Op tv is het toch heel anders,’ klaagde ze na afloop, terwijl ze haar bovenarm masseerde.

Vervolgens had begin dit jaar iemand geprobeerd Helen te vermoorden. We waren niet zozeer geschokt dat zoiets vreselijks had kunnen gebeuren, maar vooral verbijsterd dat het niet veel eerder had plaatsgevonden. Het was natuurlijk niet echt een poging tot moord. Iemand gooide een steen door het raam van de televisiekamer tijdens een aflevering van *Eastenders*. Waarschijnlijk was het een van de plaatselijke hangjongeren die zijn gevoelens van jeugdige vervreemding wilde uiten, maar mam belde meteen iedereen op om te zeggen dat iemand Helen ‘angst wilde aanjagen,’ dat ze haar ‘van de zaak’ af wilden hebben. ‘De zaak’ was een klein geval van fraude op de werkplek, waarbij een werkgever Helen verborgen camera’s liet installeren om te kijken of zijn

werknemers cartridges stalen, dus dat was nogal onwaarschijnlijk. Maar wie was ik om hun plezier te vergallen? En dat is precies wat ik in dat geval zou hebben gedaan: ze zijn zo dol op drama dat ze dit reuze spannend vinden. Pap was de enige uitzondering, en dat kwam omdat hij degene was die al het glas moest opvegen en een vuilniszak voor het gat moest plakken. Die bleef hangen totdat de glazenmaker arriveerde, een halfjaar later of zo. (Ik vermoed dat mam en Helen in een fantasiewereld leven, waarin ze denken dat er iemand zal komen die van hun leven een ongelooflijk succesvolle tv-serie maakt. Waarin zij vanzelfsprekend zichzelf zullen spelen.)

‘Ja, ik heb hem te pakken. Dingdong! Goed, ik ga naar bed.’ In plaats daarvan ging ze op een van de vele banken liggen. ‘Die gozer zag me in de bosjes zitten terwijl ik hem fotografeerde.’

Mam sloeg haar hand voor de mond, net als iemand op tv die angst wil uitbeelden.

‘Maak je maar niet druk,’ zei Helen. ‘We hebben even gekletst. Hij vroeg om mijn telefoonnummer. Goorlap,’ voegde ze er vernietigend aan toe.

Helen is namelijk heel mooi. Mannen, zelfs mannen die ze namens hun vrouw bespiedt, vallen voor haar. Hoewel ik drie jaar ouder ben, lijken we sprekend op elkaar. We zijn allebei klein, hebben lang, donker haar en ook qua gezicht zijn we elkaars evenbeeld. Zelfs mam haalt ons soms door elkaar, vooral als ze haar bril niet op heeft. Maar in tegenstelling tot mij heeft Helen een magnetische aantrekkingskracht. Ze zit op een geheel eigen golflengte, eentje die mannen betovert. Misschien is het wel hetzelfde principe als het fluitje dat alleen honden kunnen horen. Als mannen ons samen zien, kun je hun verwarring bijna vóélen. Je ziet ze denken: ze zien er hetzelfde uit, maar deze Helen heeft me in haar macht, als een soort drug, terwijl die Anna me koud laat.

Niet dat het de mannen in kwestie iets oplevert. Helen gaat er prat op dat ze nog nooit verliefd is geweest, en ik geloof haar. Ze doet niet aan sentimenteel gedoe en kijkt op alles en iedereen neer.

Zelfs op Luke, de vriend van Rachel, en inmiddels haar verloofde. Luke is zo duister en sexy en testosteronnerig dat ik het eng vind om alleen met hem te zijn. Ik bedoel, hij is hartstikke lief, echt heel erg lief, maar hij is ook, nou ja... een echte man. Ik val

op hem en tegelijkertijd walg ik van hem, als je begrijpt wat ik bedoel, en iedereen – zelfs mam, en ik zou bijna zeggen zelfs pap – voelt zich seksueel tot hem aangetrokken. Maar Helen niet.

Opeens greep mam mijn arm. Gelukkig was het de arm die niet gebroken was. Met een stem die onvast klonk van opwinding, fluisterde ze: ‘Kijk! Daar heb je de Bij, Angela Kilfeather. Met haar Bijenvriendin! Ze zal wel op visite zijn bij haar ouders!’

Angela Kilfeather was het meest exotische schepsel dat onze straat ooit had voortgebracht. Alhoewel, dat is niet echt waar. Ons gezin is veel dramatischer, met huwelijken die zijn stukgelopen, zelfmoordpogingen, drugsverslaving en Helen. Mam gebruikt Angela Kilfeather echter als maatstaf: hoe slecht haar dochters ook zijn, ze zijn tenminste geen lesbiennes die in het openbaar staan te tongen met hun vriendin.

(Helen werkte ooit samen met een Indiase man die ‘homo’s’ verbasterde tot ‘Hommels’. Na een tijdje noemde bijna iedereen die ik ken, ook mijn homoseksuele vrienden, homoseksuele mannen ‘Hommels’. En altijd uitgesproken met een Indiaas accent. Het logische gevolg was dat lesbiennes ‘Bijen’ werden genoemd, ook met een Indiaas accent.)

Mam tuurde met één oog door de spleet tussen de muur en de vitrage. ‘Ik zie niks, geef me je verrekijker eens,’ beval ze Helen, die hem enthousiast uit haar rugzak haalde – om zelf te gebruiken. Er volgde een korte maar hevige worsteling. ‘Straks is ze wég,’ zei mam smekend. ‘Laat me nou even kijken.’

‘Beloof me dat je me een valium geeft en je kunt hem krijgen.’ Het was een dilemma voor mam, maar ze deed wat juist was.

‘Je weet best dat ik dat niet kan doen,’ zei ze stijfjes. ‘Ik ben je moeder en dat zou onverantwoordelijk zijn.’

‘Wat je wilt,’ zei Helen. Ze tuurde weer door de verrekijker en mompelde: ‘Jezus, moet je ze nou zien!’ En vervolgens: ‘Tering! Dingdong! Wat zijn ze aan het doen? Het lijkt wel of ze elkaars amandelen proberen te knippen!’

Mam sprong op de bank en probeerde de verrekijker aan Helen te ontfutselen. Ze worstelden als kinderen en hielden daar pas mee op toen ze tegen mijn hand stootten, de hand zonder nagels. Mijn kreet van pijn bracht ze weer bij zinnen.